

Sestry a bratia!

Filipským 4,4: Radujte sa v Pánovi vždy, opakujem, radujte sa!

Všetci sa zhodneme na tom, že vo svete nie je núdza o divoké vetrisko a búrky. Pandémia koronavírusu túto tézu podčiarkuje dvojitou čiarou ...

Niet zrejme nikoho na svete, kto by niekedy nevyhľadal úkryt pred živlami života. Búrky sa ale neobmedzujú iba na vietor a dážď. Životné búrky prinášajú so sebou rozmanité ťažkosti, rozvody, choroby, smrť ...

Kde nájdeme prístrešok, ktorý nás ochráni pred takýmito víchricami?

Apoštol Pavol to vedel.

Keď píše kresťanom do Filipis list, určite mal na životnom konte dôvody podľahnúť úzkosti. Veď je to starnúci muž, ktorý sa pozerá z okna rímskeho väzenia.

Teraz má asi 60 rokov.

Počas tridsiatich rokov svojho života navštívil takmer všetky stredomorské prístavy.

Vysilil sa.

Je zvráskavený a hrbí sa.

Za ohnutým chrbtom sú míle strávené na cestách a nejedna bitka.

Telo má pokryté pavučinou jaziev, ktoré vyzerajú ako navreté žily.

Veľakrát sa stalo, že ho považovali za mŕtveho.

Opustili ho priatelia i spolupracovníci, prežil stroskotanie na mori, búrku i hlad.

Zrejme nevidel na jedno oko.

A teraz ho čaká súd pred rímskym cisárom.

Znášať musí aj bremeno starostí o novonarodené cirkevné zbory.

Ich členovia sa hašteria.

Trieštia sa na názorové skupiny.

Zápasia s falošnými kazateľmi a prorokmi.

Budúcnosť Pavla je zrejme rovnako bezútešná ako tmavá väzenská cela.

Keď však čítame jeho slová o radosti, máme dojem, že sa práve dovolenkovo ubytoval v hoteli na ktorejsi pláži...

V liste, ktorý píše, nieto zmienky o strachu, úzkostiach, sťažnostiach ....

Pavol naopak vyzýva k radosti.

Jeho recept proti úzkosti, stresu, strachu, začína výzvou na radosť.

Najprv použije rozkazovací spôsob, aby sme si uvedomili, že sme pozvaní do sústavnej, nepretržitej radosti.

A aby toho nebolo málo, pridáva podmienku ustavične, neprestajne, stále.

Radujte sa v Pánovi vždy, opakujem, radujte sa!

Ako môžeme rešpektovať a poslúchnuť takýto príkaz, navyše v súradniciach životných okolností, ktoré vôbec nie sú dobré?

Zrejme tu nejde o výzvu povinne niečo cítiť, ale rozhodnúť sa a veriť, že Boh existuje a že má veci pod kontrolou a že je dobrý, aj vtedy, keď sa dejú veci, ktoré dobré nie sú.

Pavol tomu verí celým srdcom.

Akoby touto vierou postavil liatinové piliere vo svojej duši.

Postavil ich neotrastiteľným systémom svojho duchovného presvedčenia.

Aké pevné sú naše presvedčenia?

Ak sú silné, môžeme obstáť, ak sú slabé, búrka nás pravdepodobne zlomí.

Pavlov duchovný názor bol pevný ako skala.

A správal sa presne podľa toho, čomu veril.

A veril tomu, že Boh je v nepretržitom kontakte so všetkými stvorenými vecami a usmerňuje ich tak, aby svojim konaním naplňali jeho zámery.

Pavol veril, že nie je obeťou žiadnych náhodných síl.

Veril, že ho chráni Božia moc a pri živote drží Božia láska.

Povedané trochu vzletne a poeticky: žil v tieni Božích krídel.

Kým iní ľudia pri pohľade na problémy sveta i vlastného života zalamovali rukami, Pavol zohol kolená a v modlitbe pozýval k ustavičnej radosti.

Keď tak urobil, dial sa zázrak: obavy a úzkosť sa roztápali ako ľad na chodníku, keď sa ho dotkne slnko.

K podobnému postoju sa dokázali prepracovať aj iní svedkovia viery.

Napríklad Jeremiáš.

Prorokom v Judsku bol v čase najtemnejších období vzbury.

Nazývali ho plačúcim prorokom, lebo neustále nariekal nad skazenosťou ľudu a jeho vierolomnosťou.

Úzkosť ho priviedla k napísaniu knihy Žalospevy.

Počujme, ako sa Jeremiáš zmieta: Žalospevy 3,17 -20.

Potom však premýšľa o Božom konaní.

Cielene pozdvihuje svoju myseľ hlbokými úvahami.

A napokon sa prepracuje k postoju, nad ktorým žasneme.

Vypočujme si pokračujúce verše z tretej kapitoly 21 – 26:

Jeremiáš vyzýva aj nás: Pozdvihnite zrak.

Nestrácajte sa vo svojich problémoch.

Osmel'te sa veriť, že sa čoskoro stanú dobré veci.

Povedané „pavlovsky“: Radujte sa v Pánovi vždy, opakujem, radujte sa. AMEN.